

# Az egyetlen dolog, amitől félnünk kell, az maga a félelem.

GÁBOR

«*Féltem*

*az erősebb  
fiúktól, a szép  
lányoktól, a vad  
kutyától,  
a darazsaktól,  
az éjszakai  
bepisiléstől,  
meg amitől még  
gyerekként  
félni lehet.*»

Mikor gyerek voltam, sokszor féltem. Mikor kisebb voltam, a sötétől is, de ez elmúlt. Aztán attól, hogy otthon maradtam egyedül, mikor a szüleim dolgoztak. Aztán azért, mert el kellett utaznom idegen gyerekekkel egy nyári táborba. Mindez hamar elmúlt. Később féltem az iskolától, az iskolában a feleléstől, felelés közben a tanító szigorúságától meg a rossz jegytől. Féltem a körmöstől (akkoriban még nem túl szép szokás volt vonalzóval tenyerest vagy körmöst adni, ha valaki rosszalkodott). Féltem az erősebb fiúktól, a szép lányoktól, a vad kutyától, a darazsaktól, az éjszakai bepisiléstől, meg amitől még gyerekként félni lehet.

Aztán felnőtt lettem. Még mindig sok mindentől féltem – éhség, hideg, megalázás, megszégyenítés, pénztelenség, magány, betegség, munkanélküliség –, mert volt félni és félténivalóm, de már nőtt bennem a konok düh, hogy nem akarok félni.

Miért kellene félni?

Fenyeget, aki feletted áll? Félsz tőle? Ne is figyelj rá! Mit tehet? Elküld? Nagy a világ. Mindenhol kell egy tehetséges ember, és te az vagy.

Félsz attól, hogy holnap nem lesz ennivalód? Majd tanulsz, és csinálsz valami hasznosat, amit megfizetnek.

Félsz a betegségekért? Vigyázz magadra! Gyakran moss kezet! A tisztaság, fél egészség.

Félsz, hogy nem szeretnek? Légy szeretetre méltó, s majd megszeretnek.

„Az a fontos, hogy ne féljen a legény!” – mondta Dobó István a kis Bornemissza Gergőnek Gárdonyi halhatatlan regényében.

**Az egyetlen dolog, amitől félnünk kell, az maga a félelem.**

